

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 117.237 van 20 maart 2003
in de zaak A. 133.901/IX-3728.**

In zake :

Rita REEKMANS,
die woonplaats kiest bij
advocaat W. MERTENS,
kantoor houdende te BERINGEN,
Scheigoorstraat 5

tegen :

het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van
SINT-TRUIDEN,
dat woonplaats kiest bij
advocaat K. GEELEN,
kantoor houdende te HASSELT,
Gouverneur Roppesingel 131.

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Rita REEKMANS op 10 maart 2003 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 27 februari 2003 van de raad voor maatschappelijk welzijn van Sint-Truiden, waarbij zij bij hoogdringendheid gedurende vier maanden met ingang van 28 februari 2003 preventief wordt geschorst, met inhouding van 50 pct. van haar wedde en ontzegging van bevorderingsaanspraken;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 11 maart 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 maart 2003, om 11.00 uur;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van verzoekster, van advocaat W. MERTENS, die eveneens verschijnt voor verzoekster, en van advocaat K. GEELEN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur B. THYS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat luidens het aan verzoekster medegedeelde uittreksel uit de notulen van de vergadering van de raad voor maatschappelijk welzijn de bestreden maatregel genomen werd zonder verzoekster vooraf te hebben gehoord, naar aanleiding van een schriftelijke klacht uitgaande van de genaamde GRESSENS, volgens welke verzoekster misbruik zou maken van haar ambtelijke positie van maatschappelijk werker - zij treedt voor hem op als schuldbemiddelaar namens het OCMW - om hem aan te zetten bepaalde zaken voor haar te doen en te regelen; dat haar verdere aanwezigheid onverenigbaar wordt geacht met het belang van de dienst en van het onderzoek, omdat zij eventueel verder invloed zou kunnen uitoefenen op voornoemde GRESSENS; dat ten slotte besloten wordt verzoekster te horen op 20 maart 2003;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat verzoekster onder meer als tweede middel de schending aanvoert van artikel 314 van de nieuwe gemeentewet, van de hoorplicht en van artikel 153, §5, van het administratief statuut van het personeel van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Sint-Truiden; dat zij laat gelden dat het bestreden besluit werd genomen zonder dat zij vooraf werd gehoord, terwijl een voorafgaand verhoor nochtans is voorgeschreven door artikel 314, eerste lid, van de nieuwe gemeentewet en artikel 153, §5, van het administratief statuut van het personeel, en dat artikel 314, tweede lid, van de nieuwe gemeentewet en artikel 153, §5, van het administratief statuut van het personeel weliswaar toelaten in hoogdringende gevallen de preventieve schorsing onmiddellijk uit te spreken, dus zonder dat het personeelslid vooraf is gehoord, maar dan wel onder de verplichting het betrokken personeelslid “onverwijld” te horen; dat volgens verzoekster aan die laatste verplichting in de onderhavige zaak evenwel niet wordt voldaan, aangezien het bestreden besluit slechts voorziet in een verhoor op 20 maart 2003, dat wil

zeggen drie weken nadat het bestreden besluit werd genomen, wat niet “onverwijld” kan worden genoemd; dat zij ook betoogt dat niets verhinderde haar vóór het bestreden besluit te horen, of dat alleszins het bestreden besluit niet vermeldt welk dat beletsel zou zijn;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat zowel aan de voorwaarde van de hoogdringendheid als aan die van het tijdig horen is voldaan; dat zij wat het eerste betreft wijst op de ernst van de mogelijke tekortkoming en de noodzaak om verzoekster tijdelijk niet langer aanwezig te laten zijn op de dienst: zij begeleidt een minvermogende, treedt op als schuldbemiddelaar in het kader van een gerechtelijke procedure schuldbemiddeling en keert leefgeld uit indien nodig, waarbij het niet opgaat dat zij met de betrokkene andere contacten aanknoopt en haar positie misbruikt, haar verdere aanwezigheid zou haar in staat stellen hem nog te beïnvloeden; dat volgens verwerende partij de beoordeling of een preventieve schorsing hoogdringend is, een discretionair oordeel is dat door de Raad van State enkel kan worden gesanctioneerd indien er kennelijk geen hoogdringendheid aanwezig is, terwijl kan worden vastgesteld dat het dossier ook met grote spoed werd afgehandeld; dat inzake het tijdig horen verwerende partij stelt dat de wet geen termijn bepaalt binnen welke de betrokkene gehoord moet worden, dat ter optimale vrijwaring van de rechten van verdediging van verzoekster ook GRESSENS wordt opgeroepen als getuige, dat verzoekster zelf over voldoende tijd moet beschikken om haar verdediging voor te bereiden en dat volgens de rechtspraak van de Raad van State van de hoorplicht kan worden afgeweken onder meer indien de voorgenomen maatregel overwogen wordt op grond van een feit dat voor directe, eenvoudige constataatie door de overheid vatbaar is, wat ter zake het geval is;

3.1.3. Overwegende dat luidens artikel 314 van de nieuwe gemeentewet - dat krachtens artikel 52 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn ook van toepassing is op de openbare centra voor maatschappelijk welzijn - de overheid vooraleer een preventieve schorsing uit te spreken, het betrokken personeelslid moet horen en dat zij in hoogdringende gevallen de preventieve schorsing onmiddellijk kan uitspreken, maar dan onder de verplichting de betrokkene na de uitspraak "onverwijld" te horen;

Overwegende dat in het bestreden besluit zelf, althans zoals het aan verzoekster werd medegedeeld, geen reden wordt vermeld waarom het niet mogelijk zou zijn geweest verzoekster voorafgaandelijk te horen; dat weliswaar daarin is

vermeld en nu door de verwerende partij als reden voor de hoogdringendheid wordt aangevoerd dat diende te worden vermeden dat verzoekster nog met GRESSENS contact zou hebben en ten aanzien van hem misbruik van haar functie zou maken; dat daardoor echter niet wordt aangetoond dat een dergelijk contact gedurende de enkele dagen die nodig waren voor de oproeping van verzoekster voor een verhoor voorafgaand aan de preventieve schorsing te vrezen was; dat niet blijkt dat GRESSENS zich bijna dagelijks op het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn aanmeldt en evenmin aannemelijk wordt gemaakt dat het dossier van GRESSENS in afwachting van dat verhoor niet door een ander maatschappelijk werker kan worden behandeld; dat de feiten die aan verzoekster ten laste worden gelegd, alleen al doordat zij berusten op een klacht van een derde, niet kunnen worden beschouwd als feiten die voor directe constatacie vatbaar zijn en bovendien, al waren zij dat, dan nog volgens de wet de hoogdringendheid moet worden aangetoond om aan de verplichting van het voorafgaand horen te kunnen voorbijgaan;

Overwegende dat het horen van verzoekster op 20 maart 2003, drie weken na het ingaan van de bij hoogdringendheid genomen maatregel, bovendien een volstrekt onredelijke interpretatie inhoudt van het begrip “onverwijld”; dat het middel ernstig is;

3.2.1. Overwegende dat verzoekster als derde middel de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aanvoert; dat zij laat gelden dat het bestreden besluit niet uitdrukkelijk en minstens niet op een afdoende en pertinente wijze motiveert waarom zij preventief wordt geschorst, dat zeker niet wordt vermeld waarom aan de preventieve schorsing een inhouding van 50 pct. van de wedde en een ontzegging van bevorderingsaanspraken werd verbonden en dat evenmin wordt gemotiveerd waarom de preventieve schorsing bij hoogdringendheid diende te worden opgelegd en verzoekster niet voorafgaandelijk kon worden gehoord;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de genomen maatregelen wel degelijk gemotiveerd worden; dat zij nogmaals verwijst naar de ernst van de feiten waarvan verzoekster wordt beticht en dat, indien deze bewezen worden, zulks kan leiden tot de maximumtuchtstraf, terwijl verzoekster een reeks van die ernstige feiten niet eens betwist; dat zij er ook op wijst dat de maatregelen duidelijk beperkt zijn in tijd tot vier maanden;

3.2.3. Overwegende dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorschrijft dat de bestuurs-handelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat zij afdoende moet zijn;

Overwegende dat het bestreden besluit weliswaar een motief voor de preventieve schorsing van verzoekster als zodanig bevat - namelijk dat de verdere aanwezigheid van verzoekster op het werk er eventueel zou kunnen toe leiden dat zij verder invloed kan uitoefenen op cliënt GRESSENS; dat het echter niet vermeldt waarom 50 pct. van de wedde wordt ingehouden en verzoekster haar bevorderings-aanspraken worden ontzegd; dat hiervoren bovendien reeds is vastgesteld dat het bestreden besluit ook geen motief vermeldt voor de hoogdringendheid van de opgelegde preventieve schorsing; dat ook het derde middel ernstig is;

4.1. Overwegende dat verzoekster als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanvoert dat zij ingevolge het bestreden besluit, dat haar eer en goede naam in het gedrang brengt, een zeer zware morele druk ondergaat welke op fysisch vlak ernstige ziektegevolgen teweegbrengt, in welk verband zij attesten overlegt van haar arts en van een neuropsychiater; dat zij verklaart ten gevolge van die ziekte-toestand, die door de behandelende geneesheren aan het bestreden besluit wordt toege-schreven, niet meer de lessen kan volgen van de 1ste licentie Rechten aan de V.U.B., waarvoor zij is ingeschreven, en dat zij dienvolgens het risico loopt niet te slagen voor haar examens, waardoor zij een jaar zou verliezen; dat verzoekster voorts aan de hand van concrete gegevens uiteenzet dat zij, ondanks haar onroerend vermogen -zij bezit namelijk twee woningen die worden verhuurd-, ingevolge de inhouding van 50 pct. van haar wedde niet over voldoende liquide middelen beschikt om haar schulden te betalen en in de uitgaven van haar normale levensbehoeften te voorzien;

4.2. Overwegende dat volgens de verwerende partij een preventieve schorsing in beginsel geen nadeel veroorzaakt dat niet naar behoren kan worden hersteld door een vernietigingsarrest en dat ook geen concrete gegevens, eigen aan de bijzondere omstandigheden van de zaak, aangebracht worden die aantonen dat er wel sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel; dat zij wat de aangevoerde zware morele druk betreft stelt dat dit een loutere bewering is, dat verzoekster zelf de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt heeft aangeschreven om mee te delen dat zij preventief geschorst was en waarom, hetgeen aangeeft dat zij hierdoor helemaal

niet onder morele druk komt te staan, dat een moreel nadeel voldoende wordt hersteld door een annulatiearrest, dat de bestreden maatregel geen schuldoordeel inhoudt, dat waar verzoekster vreest dat de reacties van de andere personeelsleden op de preventieve schorsing haar reputatie zullen schaden, zij evenwel erkent dat zij niet weet hoe het personeel zal reageren, wat dan een loutere veronderstelling is en dat verzoekster niet aantoont dat zij een aantal lessen zal moeten missen; dat met betrekking tot het weddeverlies verwerende partij betoogt dat een financieel nadeel in principe geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel is, dat de inhouding van wedde beperkt is tot een duurtijd van vier maanden en bovendien tot 50 pct., dat verzoekster daarbij ten onrechte meent dat dit tot een inkomen zou leiden van 750 euro, terwijl volgens haar dat 945,33 euro zou zijn of 581,67 euro minder dan haar normaal maandelijks nettoloon, dat verzoekster sedert 1 oktober 2000 loopbaanonderbrekingen heeft gevraagd en bekomen, waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat zij niet behoeftig is, huurwoningen in eigendom heeft, hetgeen op zijn minst impliceert dat zij voldoende kapitaalkrachtig is om een periode van vier maanden half weddeverlies te kunnen overbruggen, dat haar berekening van uitzonderlijke kosten grotesk is en het tegendeel aantoont van wat zij wenst aan te tonen, namelijk dat zij ook zonder inhouding van wedde al meer zou moeten uitgeven dan zij verdient;

4.3. Overwegende dat de nefaste gevolgen van het bestreden besluit voor verzoeksters gezondheid door medische attesten worden gestaafd; dat verwerende partij de waarachtigheid daarvan niet weerlegt; dat het daarbij niet louter gaat om morele druk, zoals verwerende partij het lijkt te beschouwen; dat de ongunstige weerslag op haar studies als aannemelijk voorkomt; dat een halvering van de wedde in de regel meebrengt dat iemands levensstandaard drastisch wordt verminderd, ook al zijn er andere inkomsten en aannemelijk is dat zulks nadelen meebrengt die niet helemaal meer te herstellen zijn door een annulatiearrest; dat wat de verhuring van haar eigendommen betreft verzoekster overigens wijst op het niet verhuurd zijn van het ene huis en op problemen met de huurder van het andere huis; dat vier maanden wettelijk de maximumduur is van een preventieve schorsing en niets erop wijst dat zij na het verstrijken van die periode zal worden opgeheven; dat de dreiging van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voldoende wordt aangetoond;

5. Overwegende dat, gelet op de normale behandelingstermijn van een vordering tot schorsing volgens de gewone schorsingsprocedure, het risico dat het bestreden besluit voor een belangrijk deel of zelfs helemaal zal zijn uitgevoerd en dat het door verzoekster aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich zal hebben

voltrokken vooraleer de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan zou zijn bevolen, reëel is; dat de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid dan ook is vervuld,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het besluit van 27 februari 2003 van de raad voor maatschappelijk welzijn van Sint-Truiden, waarbij Rita REEKMANS bij hoogdringendheid preventief wordt geschorst gedurende vier maanden met ingang van 28 februari 2003, met inhouding van 50 pct. van haar wedde en ontzegging van bevorderingsaanspraken.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
twintig maart 2000 en drie, door :

de H.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.